

17. - 165. - 8°

Begyndelsesgrunde
i
D a n s e k o n s t e n .

Bestemt til nyttig Selvvæelse, og for de
Fædre som ej holde Dansemeister
til deres Børn.

af
J. J. Martinet,
Dansemeister i Lausanne.

Oversat
af
E. H. Lund,
Stud. Med.

Kjøbenhavn 1801.
Paa L. Neistrups Forlag,
trykt hos J. Grevm.

Indledning.

Dandskonsten var i den snerreste Tidsalder en Gienstand for Loovortens Opmarkksomhed; Graefene og Kometne, som indførte den ved de offentlige Hoideligheder, de tilgævede deres Guddomme, udøvede samme saa hels dig, at man i vore Dage neppe kan overtønde om det Underbare Historien beretter os derom.

Denne Kunst, betragtet som en væsentlig Deel af Opdragelsen, erholdet en Værd, som den ved første Blikkast ikke synes at fortien; men see vi hen til den Hoem Naturen har givet os, paa de Forretninger den

har tildeelt ethvert af vore Lemmer, saa kunde man næsten forledes til den Slutning, at, naar Mennesket ikke stedse blev ansporet til Eftertilning, vilde det maaskee gaar nedbøiet som de fireføddede Dyr, og at det blot er Exempler og Indtrykke bevirke af de udvortes Borestiklinger, der bevage det til en heel anden Stilling, end den Begemsbygningen egentlig vilde have givet det. Da nu Dandskonstens væsentlige Grundregler, ej har andet til Hensigt, end at frembringe forskellige Begemsbevægelser, og give Legemet en smuk Stilling, saa er det uden for al Tvivl, at Dands jo ogsaa bedrer Naturens Mangler og Feil.

Naar man, saavel, se den moralske som fysiske Side, betragter dens Virkninger, saa man man tilstaae, at samme, ved dens forskellige Karakterer, kraftig fremstiller Lidenskaberne, at der ikke gives nogen Sielsstemning, uden den jo kan spildre den med levende Farver, og at Menneskene kan drage utallige Fordeele heraf, hvis Vigtighed kun Philosophens grand-

stene

skende Die retteligen indseer; og maaskee var det ikke hans Opmarksomhed uærdigt at undersøge, om Dands ei kunde afgive et Lægemiddel for de Sielsygdomme, hvorpaa alle Hjælpemidler af Hippokrates Kunst forgiæves har været anvendte.

Sielven finder man Tungstindige eller Hypochondriske i Dandslynderes Klasse; saa meget virker Dands paa Karakteren, ved at udbrede Munterhed hos den Sørgmodige og Melancholiske; og naar man betragter dens Nytte fra den medicinske Side, hvor det kommer an paa at befordre de flydende Deeles Circulation og at styrke de faste, saa vil man finde at denne Begemsbevæelse er meget at anbefale. Man kan ei heller nægte, at denne Kunst jo og har megen Indflydelse paa Sielens Virkninger, ved at anvise os Maaden, til alle vore Stillinger efter den antagne Brug. Betragter man et ungt Menneske, som er forelegen i Gang, Mine og Stilling, ved at træde ind i et Seilfab: saa vil man finde at han er fore

forlemt og frygtfom; iudtræder han des
 imod med en sikker og let Anstand, saa vil
 han visselig og i hans Tale og Svær vise meere
 Mandskraft, og Dommeffekt. Forstaa
 fede denne Døelse os og ingen anden Fordeel,
 end Behændighed og Munterhed, og gav Ve-
 gemt Smidighed og Styrke, saa vilde dette
 dog være nok til at foretrække den enhver anden.
 Man maae ikke troe, at Riden, Fegten, Va-
 ben, Bryden og alle slige gymnastiske Døel-
 ser, kan udrette det samme, som Dands eller
 sættes i Ligning dermed; foruden at de ikke i
 Almindelighed ere passende for ethvert Køn,
 enhver Alder, og ethvert Temperament, ere
 og mange af disse Døelser saaledes besværlige,
 at de fordele alt for høitlige Anstrængelser,
 hvorved de bedøve og uudertrykke den fine Fø-
 lelse, saaledes at man alt for ofte i Røden for
 sin Plomme Anstand, hine behagende Træk,
 hint smukke Lemmernes Forhold, hine raske
 og smidige Legemsbevægelser, ikke seer andet
 end grove Træk og en plump Legemsanstand
 ud

udvikle sig — en naturlig Folge af Musfles-
 nes høitlige Sammentrækninger. —

Derfor har ogsaa Mythologerne med
 god Feie, gjort Kønsterne til Børn af een Fa-
 der. Euterpe er saa neie beslagtet med Terps-
 sikhore, at man seelden finder Musik uden fore-
 enet med Dands, og endan seeldnere Menne-
 sker af harmoniske Følelser, uden at de tillige
 ere Etskere af Dansen. Til Bevis paa
 begge disse Kønsters neie Forening, kunde jeg
 anføre Exemplet paa unge Menneker, som
 fornemdelst nogle organiske Feil manglede
 Gehør i Musikken, men ved Dandsøvelse fik
 de et rigtigt musikalsk Gehør, hvortil de saehen
 syntes at være aldeles ubegvemme, og som de
 ellers paa ingen anden Maade vilde have op-
 naaet. Og vist nok, naar man eftertaenker
 at Dandsmelodierne ere sammensatte af korte,
 behagelige og fuldkommen taktfæssige indret-
 tede musikalske Phæner: at sammes Afdelin-
 ger ere i meget liden Afstand fra hinanden,
 at Rørlingen paa en vis Maade er nødt til at

alle sine Trin, og ikke gjøre flere end et bestemt Antal i en vis Tid, saa vil man let indsee at Dandskonsten afgiver et mechanic Wiiddel, til at danne det meest uvorde og svageste Ges for. —

Men saa væsentlig end Dands er til Ungdommens Opdragelse, saa vigtigt er det og, at samme bliver den lært af saadanne Mestere, som kende de rette Grundregler, og som besidder en sund Dømmekraft; thi man maa vide, at denne Kunst, ligesaa vel som enhver anden, har sine Characterer, og at intet er saadant, som at se-uttilligvelige Feil begaaes deri. Ofte danner man sig efter Theater Dandserne; men det er ligesaa meget, imod den gode Smag, at efterligne Operadandserne, ved de selvskekelige Dands, som Groteskerne i Italien eller Landfesterne i Indostan; Ansaaud og Udjaerd ere ikke meer de samme, og det er mestendeels altid Mangel paa Dømmekraft og Beviis paa, at man ikke selv forstaaer at bedømme det Belanstændige, naar saa mange uskillede Mestere dan-

danne saa flette Elever. Hvor mange unge Mennesker gjøre sig ikke latterlige, ved tvungne Maner, laante Maner og Træk som ofte ere heel unaturlige og stridende mod den gode Smag og Belanstændigheden!

Virkingerne af denne Kunst paa det Fysiske, ere hos visse Individer særdeles foredeelt; man forestille sig f. Ex. en ung Person af saag Legemsbestaaenhed, hos hvilken Opdragelsen er bleven forsenet; han vil have Hovedet forover, nedtroet i Skuldrene, Brystet indrukket, Knæerne krogede og krumme, Fødderne indad, og hele Legemet vil valse og kan neppe holde Ligevagt: man see ham derimod ser Maanedet efter, under en dærlig Mesters Haand; Fødderne staae udad, Knæerne ere udstrakte, Hofterne i behørig Retning, Brystet staaer fremad, hans Mine er aaben og takkelig, Lemmerne ere utvungne, og deres Bevægelse let. —

Ved at overlade Publicum disse Bevægelsesgrunde, troer jeg at have givet Mid-

let

ser i Hænde til Underviisning i en Kunst, der i alle selskabelige Forhold i saa mange Hensæender er bleven saa vigtig, og for Opdragelsen saa væsentlig, at det næsten er umuligt, at vise sig i Verden, uden i det mindste at have en overfladelig Kundskab om samme; og havde jeg endog kun blot betegnet de rette Begyndelsesgrunde, som Bruugen har indført og som udøves af de beste Kunstnere, saa troet jeg dog dermed, at have bevist Forældre og Opdragere en Tjeneste; de kan i det mindste ved blise Blades Giennemlæsning, lære at besomme den Læremesters Værd, i hvis Hænder de vil overdrage deres Elever; ja jeg tør endog sige, at de selv uden hiins Hielp, kan lære dem de første Grunde.

Begyndelsesgrunde

D a n s e k o n s t e n .

Da Dansetekstens heele Theoris grunden sig paa fem naturlige Positioner, (Stillinger) som man ikke kan afsøge fra, men noie man ingerage, saa vil jeg satte Læseren istand, til at gjøre sig et tydeligt Begreb om samme.

Første Position.

Man stiller sig — begge Hølene tæt sammen, Fødderne udad *), og saaledes, at

*) Omtrent i en ret Vinkel.

de staae lige for hinanden; Begæmet snøerlige; Hovedet lige; Hagen indad; Skuldrene indtrukne; Kæmene simpelt naturlig ved Siderne, og i det Heele uden Lvang og Konfliktie.

Anden Position.

Man trækker den høire Fod bort fra den venstre, til Siden i en lige Linie, omtrent en Fod lang, dog saares Spidsen af Foden til Jorden ferend Halsen; Knæene udstrakt; og saaledes, at ved Fodens Vortrækning, hverken Kroppen eller Hovedet kommer i Bevægelse.

Tredie Position.

Man fører Halsen af den høire Fod til Spændet, eller Midten af den venstre, saaledes at begge Fødder stryde sig, og staae egal udad.

Fjerde Position.

Man trækker den høire Fod fra den venstre i lige Linie, en Fodlang, fremad; dog

dog maa man see vel til, at Fødderne ikke stryde sig, og at begge Halsene nøie staae i een Linie.

Femte Position.

Man trækker den høire Fod tilbage, og bringer den til Spidsen af den venstre, dog uden at overskride denne, og tillige sagttages de samme Regler, som ved de forrige Positioner.

Disse ere de fem naturlige Positioner eller Stillinger, som udgiøre Grundten til Dandsen, hvormed man maa giøre sig bekendt og og indprænte dem i Huskommissen, ved ofte, saavel med den høire som venstre Fod, at giættage dem, da alle Pas udspringe fra disse fem Stillinger, hvis rigtige Kundskab er yderst nødvendig; ved alle disse Bevægelser og Forandringer ved Positionerne maa man give Agt paa det forhen omtalte.

Om Boining (Pié) og Udstrækning (Tendu).

Saa snart man har de fem Positioner vel indse, stiller man sig igjen i den første Position; man boier Knæene saa dybt og langsomt som mulig, uden dog at hove Hælene i Veiret; man lader Fødderne bestandig staa paa Jorden, og giver sigt paa, at Knæene ved Boiningen gaaet udad, og falder i en Retning med Fodspidserne, imens Underlivet boier sig lidt for oven; man seer tillige til, at Kroppen og Hovedet ikke gjør nogle særlige Bevægelser. Dette gien-tages man steds saavel med den høire som venske Fod.

Man kan neppe forestille sig, hvormeget denne lille Øvelse, der ikke synes at være af nogen Betændighed, bidrager til at gøre Knæene Bøielighed; hvormeget det befærdrer en let smuk Gang, og forbedrer de skønne Bæver man har antaget eller i det følgende kunde antage*); det er derfor ingen Toiøl underkastet,

at

* Denne af en Skinnse, af meget simpel Ord, findes, har for mig isand til, igjen fuldkom,

at denne Øvelse er et væsentligt Stykke, som et Tidlang daglig man gien-tages, for at gøre Fremgangen i denne Kunst lettere.

Forforskjellige Slags Komplimentet.

En Dames sædvanlige Hilsen.

Hun stiller sig i den første Position, med Hænderne i Albuens Hoide, lagte over hinanden; holder Albuerne tæt til Kroppen, dog utvungen; Skuldrene iadrufne; Hagen tilbage-trukket; hun boier Knæene i denne Position, høerken for hastig eller for langsom, og hæver sig igjen ligeledes i Veiret; hun vogter sig for

at

men at tilføje et Værns Knæ, paa 8 o 9 Aar, der var saa frembrænet, at, naar det stod spret, og udstrakte Bæverne, berørte begge Knæene hinanden, og fra den ene Fod til den anden var et Rum af 13 Tommer. Efter at jeg i 3 paafølgende Aar havde gjort mange Forsøg og Øvelser, var jeg endelig saa lykkelig, at bringe samme i Orden. Det unge Menneske, som paa nærværende Tid er i en Alder af 18 Aar, har nu saa lige Bæver som mulig, og en fuldkommen god og let Gang.

at opløste Hælene, og for at giøre en urigtig Bevægelse, med Kroppen, Armene og Hovedet.

En Mandspersons sædvanlige Hilsen.

Man stiller sig i den første Position, Begemet lige; Armene naturlig ved Siderne, uden at holde dem flade, eller lade dem fribesløs nedhænge; har man Hat paa, saa løfter man den høire Arm i Veiret, tager Hatten med den høire Haand, og fører den ned ved Siden, bukker tillige Hovedet, saaledes at Hagen berører Brystet, og heier Overdelen af Kroppen til Midten, med udstrakte Knæ, men ikke Underlivet; man lader Armene falde naturlig for sig, uden at holde dem flade; og i det man igien retter sig op, bringer man Kroppen, Hovedet og Armene tilbage i samme Reie, som de var i førend Komplimenten, i det man sætter den venstre Fod tilbage i fjerde Position.

To Personers Hilsen, som møde hinanden paa en Gade eller Vei.

Møder en Dame en Person paa Gaden, som hun vil hilse, og hvortæn er forskiellig fra hende i Alder eller Stand, og hos hvem hun ikke vil opholde sig, saa maa hun, saasnart hun er den Person nær, sætte den høire Fod i den anden Position, og i det hun tillige bringer den venstre Fod i den første Position, giøre sin Kompliment.

En ung Mandsperson udfører sin Kompliment paa samme Maade; man aftager Hat, ten med den høire Haand, og lader den udstrakte Arm falde ned ved Siden; man maa agte paa, at overlade den Person man vil hilse — forudsat at det er en Dame — de brede Steene. Vil man opholde sig ved hende, saa maa man gaae lige imod hende, og hilse hende paa den sædvanlige Maade; og naant Opholdet er forbi, sætter man den høire Fod i den anden Position, og i det man

bringer den venstre i den første Position, gjør man sin Kompliment. Men fortæller Personen, enten formælelt Alder, Stand eller Kien, Forrangen, saa maa man ikke allene indseemme de brede Steene, men endog foresomme den med Komplimenten.

Maaden at giøre sin Kompliment, naar man træder ind i et Værelse eller en Sal, hvor der befindes Selskab.

Træder man ind i en Selskabsal, saa maa man i det samme oversee Forsamlingen, og ordtrinlig søge at opdage den eller de, som træde i Værelsets Sted; man giør sin sædvanlige Kompliment, og gaar derpaa lige til disse, for paa samme Maade at giøre dem en særdeles Kompliment. Efter den sædvanlige Komplimentering fra begge Sider, indtager man sin Plads; og naar Tiden er, at man igjen vil gaae bort, saa anbefaler man sig først hos de Personer, af hvilke imaan har modtaget Høflig-

heder, og giør derefter ved Døren hele Selskabet en Compliment. Dette skæder ligesaa vel Stød hos en Dame, som hos en Mandsyersson.

Alle disse forskjellige Hilsensmaader, maa ske uden alt Konfeksie; men viit nok opnaar man blot ved stor Døvels, Beendthed og Lethed dæri. De, som ere anbettede denne Deel af Opdragelsen, maa være betænkte paa, daglig at lade deres Elever forsøge disse forskellige Slags Komplimenter, for at kunne giøre sig fortroelige dermed; thi intet lader sig regelmæssig udøve uden ved stor Jærbhæd.

Om Maaden at gaae paa.

Man gaar meest naturlig og urungen, naar man hører den heire Gud for sig — Kuzæ, og Gødens Doerdeeludstrakt, Gødspidse u: badt Begemæ understøttet af den venstre Gødspidse, holdende Rigeangten — og da sætter Gøden til

Jorden i fjerde Position; i det man derpaa holder Kroppen meer til høire Side, bliver den venstre Fod ligeledes sat i fjerde Position, hvorved dog man agter, at begge Hælene maa passere hinanden, uden at berøres eller krydse sig, i det de gienneemgaae en lige Linie.

Om Dands.

Ved Dandsen forekommer i Almindelighed to Slags Pas, (Trin), nemlig de fuldstændige, (pas complet) og de ufuldstændige, (pas incomplet). Flere af de sidste, som ere meer eller mindre hurtige, udgjør et fuldstændigt Pas, som i et Tidemaal af to heele Takter i Musikken, maa udføres. Det ufuldstændige Pas skeer ved Bevinger, Slaben, (glissés). Skridt (marchés) Strækninger (tendus), og Spring, (sautes). Bevingingen bestaaer i, at man bøler Knæene; Slabningen, enten den er frem

eller tilbage, til høire eller venstre, Feet, i det man bringer Foden af en Position i en anden, uden at hrve den fra Jorden, og bliver almindelig giort tilligemed plié; Skridt (marché), og Strækning, (Tendu) skeer naar man sætter Fodderne i de forskjellige Positioner, Fodspisfen dybt; Knæet og Fodens Overdeel udstrakt; Spring (Sauté) naar man ved en hurtig Bevægelse paa den ene eller den anden Fod, eller og paa begge tillige, hæver sig i Veiret.

At den efterfølgende Beskrivelse, over de forskjellige Slags Dands, vil man indsee Anvendelsen og Brugen, af de nylig beskrevne Pas.

Om Menuet.

Før lang Tid siden, har man alt opgivet Menuet, og den er næsten ikke meer brugelig ved selskabelige Dands; imidlertid indbefatter den

den dog alle Dandskonstens Grundregler, og det er meget let at beoife, at man ej kandandse middelmaadig, langt mindre godt, naar man ej er undervist deri. Denne Dands udoikler Læmmerne, giver dem et smukt Omrids, Kraft og Regelmæssighed i Bevægelserne, en lige Retning og Fasthed til at holde Ligevægt; og at en stor Mængde Dandsere har tvungne Stillinge, haarde Vendinger og en usikker vakkende Gang, er blot fordi de ikke kende disse første Begrænsningsgrunde, eller ikke have øvet sig nok deri; ogsaa seer man en stor Deel af vore modierne Dandsere at stille sig som mekaniske Trækmænd og bevæge sig som Automater. — Derfor vil jeg bide alle Dandskyndere, at de ej forsømme denne Dands; det er heist viisst, at bestræbe sig for, at lære den godt, saa meget mere, som den er det samme for Dandskonsten, som A. B. C. for Ordene og Talem.

Menuet er sammensat af tre fuldstændige Pas, som meget ofte gienctages, nemlig:

For-

Forpas, de høire Sidepas og de venstre Sidepas; hvert af disse fuldstændige Pas, bestaaer af fire ufuldstændige, hvortaf to ere Høininger og Slæbninger, og to Skridt og Strækninger, som gøres i et Tidrum af to Takter, og i tressierdendeels Takt, som er det musikalske Tidemaal for Menuetter.

Grundig Anviisning til Menuet.

Forpas i Menuet.

Man lader Kærlingen træde i tredje Position, den høire Fod foran, Kroppen og Hovedet lige, Hagen tilbagetrukken, Skuldrene tilbagetrukne, Knæene udstrakte, og nu siger man: Veiet; den høire Fod fremad slæbende i den fjerde Position; Veiet; den venstre Fod fremad slæbende i den fjerde Position; derpaa to Skridt, strækkende, i den fjerde Position fremad! Man maa

mar-

mærke, at Knæene efter hver Voining maa udstrækkes; man maa og embyggelig sege at forbedre og forebygge de Feil ved Positionerne og de slemme Baner, hvortil Værlingen, ved de forskjellige Bevægelser man lader ham gjøre, letteligen kan henfalde.

Begge Slæbninger blive gjort, i det man bøier Knæene, slæber afværlende Fødderne langs med Spidsen, og sætter Fødens Overdel flakt i den fjerde Position, saaledes at man fuldender den ene halv Vei med Voinga, og den anden halv med udstrakte Knæ i en langsam og jevn Bevægelse, i et Tidrum af de fire første Fierdedele af begge Takter, saaledes at enhver Voining indbefatter to Fierdedele af begge Takter.

Begge Skridtene, som fuldende Pas'et, gøres ved at sætte Fødderne ligeledes i fjerde Position, med en hurtigere Bevægelse og med udstrakte Knæ i Tiden af de to sidste Fierdedele af begge Takter, saaledes at hvert Skridt indtager en Fierdedel af hver Takt.

De

De høire Sidepas i Menuet.

Elven stilles i tredje Position, og man siger ham: Voiet; den høire Fod sættes i den anden Position! den venstre Fod i samme Linie med udstrakte Knæ, uden at høre den fra Jorden, indtil Halsdeelen af anden Position, eller 6 Tommer fra høire Fod tiltrækkes; og uden at øyhelde sig; voiet; den venstre Fod sættes i tredje Position, bag den høire; og nu gøres to Skridt til høire Side med udstrakte Knæ, det ene Skridt i anden Position, og det andet i den tredje bag den høire Fod! —

De venstre Sidepas i Menuet.

Begge de fuldstændige venstre Sidepas ere ikke egale, som begge de fuldstændige høire Sidepas. De blive gjort paa følgende Maade: Man bøier: slæber den høire Fod i den fjerde Position fremad, og trækker hurtigt den venstre med udstrakte Knæ i den første Position, til sig! derpaa bøier man: slæber den venstre Fod i den anden Position, og gjør derpaa to flakte Skridt til venstre Side: det ene Skridt med den høire Fod i tredje Position bag den venstre Fod, det andet Skridt med

med venstre Fod i tredje Position! Dette er det første fuldstændige Sidepas.

Staar man i den anden Position, saa heier man; stiller den høire Fod bag den venstre i tredje Position, saaledes at man noget hastig trækker samme tilbage med Evidsen; derpaa hæver man sig paa begge Fodsbolderne i samme Position med gandske udstrakte Læm, i Båret, og udfører saaledes Tidrummet af Veiningsgæstken! Derefter heier man; sætter den venstre Fod i anden Position, og gik to strakte Skridt, hvoraf det ene gøres med den høire Fod i tredje Position bag den venstre, og det andet med den venstre Fod i den anden Position.

Springpas (pas sauté), som ere brugelige i de franske Contra-Dandse, eller Poissourri, og tillige i andre Dandse.

Der gives syv fuldstændige Pas, som blive anbragte ved dette Slags Dandse, og ere følgende: Contretens fremad; Contretens tilbage; Balancé; Chasse til Høire; Chasse til Venstre; Pas de Rigoden til Høire; Pas

Pas de Rigoden til Venstre; Hvert fuldstændigt Pas bliver gjort af fire ufuldstændige, i et Tidrum af to Takte af $\frac{3}{4}$, som er den almindelige Taktert for Poissourri.

Contretens fremad.

Man sætter den høire Fod i første Position fremad; heier; springer paa samme Fod i Båret, i det man hæver den venstre i første Position fremad, uden dog at fastsætte den; nu gik man to strakte Skridt i første Position fremad, hvoraf det ene altså dannet sig ved den venstre Fod, som ikke bliver nedsat, og det andet med den høire Fod; derpaa bliver heiet og gjort Asssemblé.

Asssemblé.

En Asssemblé er Fodens Omvæling, som naar den høire Fod befinder sig foran den venstre, eller den venstre foran den høire, enten det er i første eller tredje Position; man maae, i det man heier og springer, falde tilbage med begge Fødder tillige i tredje Position, imedens man ontroerler Foden, saaledes at den høire Fod, om den er foran, kommer bag ved, og ligeledes den venstre. Man maae

maa iagttage, at begge Hølene komme nær sammen, uden dog at berøre hinanden, og at man igjen sulder gandske let med strakte Knæ tilbage.

Contretens tilbage.

Udførelsen af Contretens tilbage, er gandske lig Contretens fremad, den adskiller sig allene herfra ved det at man gaar tilbage. Man sætter den høire Fod i fjerde Position tilbage; bøier, springer paa samme Fod, i det man hæver den venstre i fjerde Position tilbage, uden at nedføre den; man gjør derpaa to strakte Skridt i fjerde Position tilbage; derefter bøies og gøres Asssemblé.

Balancé.

Man bøier; slæber den høire Fod i fjerde Position fremad; trækker derpaa hurtigt, uden at berøre Gulvet, den venstre Fod med strakte Knæ i første Position; man bøier igjen, slæber den venstre Fod i fjerde Position tilbage, og trækker den høire Fod hurtigt med strakte Knæ i tredje Position tilbage foran den venstre.

Pas

Pas de Rigodon, som maa gøres paa Stedet.

Pas de Rigodon med høire Fod.

Man bøier, springer paa den venstre Fod, og i det man hæver den høire omtrent en Fod høit til Siden, sætter man samme hurtigt i den tredje Position for den venstre Fod; man fremtrækker da rask den venstre Fod med udstrakte Knæ, hæver den (ligesom for den høire) omtrent en Fod høit til Siden, og slæber den i den tredje Position for den høire Fod, i det man bøier og gjør Asssemblé.

Pas de Rigodon med venstre Fod.

Man bøier; springer paa den høire Fod, og i det man hæver den venstre en Fod høit til Siden, bringer man hien hurtigt i den tredje Position for den venstre Fod; man fremtrækker hurtigt den høire Fod med strakte Knæ bag fra den venstre, og sætter den i den tredje Position for den venstre, i det man bøier og gjør Asssemblé.

Chasse til Høire.

Man sætter høire Fod i anden Position, i det man bøier, og springer paa den venstre Fod, som man i samme Dieblé
sti-

stiller i tredje Position bag den høire, og i det man pludselig bringer den høire Fod tilbage i anden Position, sætter man den venstre Fod for den høire i tredje Position i *Reinigung* og gjør *Assemblée*.

Chasse til Venstre.

Man sætter venstre Fod i anden Position høier; forlænger paa den høire Fod, som man i samme Øieblik sætter i tredje Position bag den venstre; og i det man hurtig bringer den venstre Fod igjen i anden Position, sætter man den høire for den venstre i tredje Position, i det man høier og gjør *Assemblée*.

Om de forskjellige Slags Dands.

De *Pas* (*Trin*) jeg nylig har beskrevet, ere de første Grundlinier, hvoraf alle de andre ere sammensatte, som forekomme ved Udførelsen af de forskjellige Dandsarter: Herhid hører *Pas de Bourrée*, de *Silfonne simple et double*, *tricotés*, *chassés*, *balancés*, *pas de rigodon*, *pas croisés*, *contremains*, *mouchetés*, *écarts*, *pirouettes*, *terre à terre*, *jetés battus*, *ailes de pigeon*,

geon, *cabrioles*, *pas de jarret*, *entrechats* etc.

Jeg vil ikke tale videre om *Figureerne* i de fleste *Contredanss*, naasom: een Haand, begge Hænder, *Moulinet*, *Rond*, *Dos a dos*, *Pensselle*, *Carré de masoni*, *Chaine a quatre*, *Chaine a huit* o. s. v. og en Mængde andre *Figurer*, der gundstse lader sig seandte efter dens *Willie* som angiver dem.

Dandsen har to *Hovedarter*, den alvorlige og den muntre.

Under det alvorlige Slags er indbefattet: *Pantomime*, enkelte og figurerte *Mennetter*, *Menuet Dauphin*, *Menuet de la Cour*, de simple og figurerte *Passepieds*. *Passepied Princeesse* o. s. v. som alle blive dandsede med alvorlige *Pas*.

Et det muntre Slags hører: *Ballet*, *Entrées de Ballet*, *Chaconnes* de karakteristiske *Danss*, som den engelske og hollandske *Maselotte*, *Arlequin*, *Pierrotte*, *Petit Paysanne*, *Conquerant*, *Branle-gai*, *Branle a menuc*, *Bourrée*, *Gigue*, *Gavotte*, *Tricotés de Paris*, *Perigourdine*, *Con-*

go, Rigobon, Bals, Alkemande,
flere Convedandse o. s. v.

Jeg vil ikke tale om fremmede Dandsse,
som Menjerine, Courrante, o. s. v. som
dandses i Italien; Rondango, Muniera,
og andre som bruges i Spanien: de fleste af
disse Dandsse ere kuns lidet udforlige, og kunne
ikke gøt beskrives i et Elementarværk.

Jeg holder det i Hensyn til mit foresatte
Maal unyttigt, at indlade mig i omstændeli-
gere Undersøgelser i Kønstens Elementer,
hvoraf jeg blot har villet betegne de første
Grundlinier. Naar dette lille Værk ikke er
meget vidtloftigt, saa smigree jeg mig dog med,
ei at have udeladt noget væsentligt. Havde
jeg gandske villet udrømme min Vienstund, og
udviklet den i sine talrige Grene, saa vilde det
have været læst et opdykke flere Bind; men
jeg har, som sagt, fortrinlig bestræbt mig for,
at udrække de første Begreber om Dandsen; og
jeg har herved høvt Hensyn paa Høusmødre,
og selv paa Opdragere, der meget lær ved en
lidt: en Dømmelskønhed, kan vorette Mangelen
paa en Dandslemester, naar de tage denne lille
Afhandling til Raads. Med eet Ord, jeg
vil fuldkommen have opnaet min Hensigt,
naar dette lille Værk kan stifte den Nytte, at
giere mig selv undværlig.